

domssikkerheden. Der er efter min Erfaring det særlige ved Børneforbrydelser mod Ejendomssikkerheden, at medens der vel ikke er noget Omraade, paa hvilket Barnets Bevidsthed om, at Handlingen er borgerlig strafbar, vaagner saa tidlig, er der paa den anden Side maaske ikke nogen Forbrydelse, over for hvilken Barnets Karakter saa sent hærdes saaledes, at det kan staa over for Fristelser. Det er jo Lysten til at komme i Besiddelse af Penge, Lækkermundethed osv., hvorom det drejer sig, og det vide vi vel alle, at man tit træffer Mennesker, ikke blot under 15 Aar, men ogsaa over 15 Aar, som ikke have kunnet modstaa Fristelsen til at knibe en Krone, hvor de se, den ligger, eller paa anden Maade tage Penge, medens de, naar de ere komne i Tyveaarsalderen, ere saa paalidelige, at man kan betro dem meget store Summer. Og ikke blot med Hensyn til denne Forbrydelse — og det er jo den hyppigste — men ogsaa med Hensyn til andre, tror jeg, det er godt, at Barnet mærker, at det, naar det har overtraadt Lovene, bliver behandlet godt og venlig af Samfundet og slipper med en meget alvorlig og indtrængende Advarsel, idet man foreholder det, hvad Vej det er inde paa, hvad det har forskyldt, og hvor det fører hen, hvis det ikke forbedrer sig. Det er min Opfattelse. Ikke desto mindre maa jeg sige, at jeg ikke kan finde det tilraadeligt, i det mindste i Øjeblikket, at gaa den Vej, som Kommissionen her foreslaar, og som er tiltraadt af Forespørgsmænd. Det er altid vanskeligt at foretage stykkevisse Forandringer i en organisk Lov som Straffeloven, og navnlig naar Forslag derom fremkommer fra en Side, der for saa vidt maa siges at være inkompetent, og dertil hører jo Kommissionen. Naar den foreslaar som en gavnlig Foranstaltning at undlade at straffe Børnene, har den ikke der haft for Øje, hvilken Betydning det kan have, at man slaar ned paa et saadant enkelt Punkt i en organisk Straffelov og foretager en Forandring i et enkelt Afsnit uden tilstrækkelig at veje og undersøge, hvilken Indflydelse det nødvendigt maa have paa andre Afsnit. Forslaget gaar jo ud paa, at man for en enkelt Klasse af Individuer skal omforme Straffelovens Bestemmelser om de utilregnelige eller kun til Dels tilregnelige Individuer, men samtidig lader man andre Omraader, hvor man har lignende Spørgsmaal, ligge. Der er f. Eks. afsindige, sindssyge, aandsvage, Folk, der ere blevne sløvede af Drik og deslige. Ogsaa paa disse Omraader paatrænger der sig Spørgsmaal, som der ikke er Grund til

at forbigaa. Hvis vi f. Eks. se paa, hvad der findes i Forslag III under § 2, vil man se, at Forslaget ganske i Almindelighed indeholder den Hovedregel, at for unge Mennesker skulle de samme Straffe komme til Anvendelse som for de voksne, men det maatte vel dog saa være ganske naturligt, at man i alt Fald gennemgik Lovens Strafferammer og saa, hvilke Straffe der for de enkelte Forbrydelser ere bestemte for de voksne. Der er f. Eks. truffet Bestemmelser om særlige Regler for unge Mennesker med Hensyn til Bøders Afsoning, men vil man ind herpaa, burde man tage Spørgsmaalet om Bøders Afsoning i det hele taget under Behandling. Der er, som den ærede Ordfører ligeledes anførte, talt om Indførelse af den betingede Domfældelse. Det er et meget omtvistet Spørgsmaal. Den ærede Ordfører omtalte, at denne Ordning har vist sig absolut heldig andetsteds, hvor den er indført. Dette er dog vistnok noget, som kan være tvivlsomt; der lyder i alt Fald Stemmer, som gaa i en anden Retning. Vil man imidlertid indføre betinget Domfældelse for unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar som en gavnlig Foranstaltning, bør man vel ogsaa indføre det for Personer over 18 Aar. Der er i øvrigt et andet Middel i Stedet for betinget Domfældelse, nemlig betinget Frafalden af Paatale, noget, som anvendes af Justitsministeriet, d. v. s. som Indstilling til Hs. Majestæt om, at Paatale frafaldes for det Tilfælde, at vedkommende i længere Tid har vist den Fasthed ikke at falde tilbage til sin tidligere Forbrydelse. At gøre disse Forandringer vil imidlertid have sin store Vanskelighed, fordi derved gribes ind i en organisk Lov, særlig naar, som her, Forslag i saa Henseende fremkommer fra Folk, der vel have den allerbedste Vilje, men som, dette være sagt med al Anerkendelse af deres Dygtighed, i Virkeligheden ikke have været i Besiddelse — med Undtagelse maaske af enkelte — af Betingelserne for at kunne veje, hvilken Betydning det har for hele Straffelovens Ordning at gøre en saadan Ændring i en enkelt Retning. Denne Betragtning har saa meget mere Vægt, som jeg antager, at der ikke kan gaa ret mange Aar hen, inden man maa komme til en systematisk Gennemgang af Straffeloven. Den paakræves fra forskellige Sider, og Tidspunktet tror jeg vil komme, naar man naar til at faa den ny Procesordning, idet dennes Gennemførelse ligefrem nødvendig gør en saadan Gennemgang af Straffeloven. Men i hvert Fald tror jeg ikke, man skulde gøre det nu; skulde det vise sig, at det trækker for længe ud, kan